

Butlletí d'INFORMACIÓ CATALANA

PORTANTVEU DE LA UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

ANY IV
NUM. 42 Editat pel "CATALUNYA", GROU N. R.

J. A. Saco 415. — SANTIAGO DE CUBA 30 ABRIL
1 9 4 3

CRONICA

En la comunicació acordada per l'Assemblea de Catalans en deixar constituïda la Unió dels Catalans Independentistes, es deia: "Cal que tots els partidaris de la independència nacional ens unim per donar, per nostra banda, la presència d'una voluntat catalana concreta i definida i per a influenciar, eficaçment i saludable, per mitjà d'una acció coordinada, els organismes catalans retardats, per moltes i diverses causes, en l'afirmació i en l'acció del que és anhel de tots els catalans: la independència".

Si els partits catalans poden unir-se i dividir-se, sumar-se i restar-se, ¿per què no poden unir-se els independentistes catalans? ¿Per què en succeir això, es llença l'espècie de que la Unió dels Catalans Independentistes va contra el moviment de les Comunitats?

Si la Unió dels Catalans Independentistes hagués tingut aquest propòsit, no solament ho hagués dit sinó que hauria dit també el per què del mateix.

Els que han iniciat aquesta maniobra contra una organització de caràcter patriòtic, quan encara no ha començat a actuar i, en canvi, troben molt natural i molt lògic que es doni tota la personalitat a les escasses forces dels partits catalans que han vingut a parar a Amèrica i s'estructurin a base d'aquestes fraccions dels partits, Comunitats com la de Mèxic, de caràcter marcadament polític, demostren el contrari del que pretenen, això és, que volen que les Comunitats Catalanes vagin en contra de la Unió dels Catalans Independentistes, que no és pas el mateix, sinó exactament el contrari.

En la nostra Crònica anterior deiem també que "en qualsevol oportunitat la Unió dels Catalans Independentistes hagués contrastat amb la unitat que fa tres anys pugnen inútilment per estructurar diferents col·lectivitats catalanes. Avui, però, contrasta més que mai perquè sembla que vol consumir-se l'estat legal a la mal anomenada legalitat estatutària."

Heus ací el nus de la cosa. No és que la Unió dels Catalans Independentistes signifiqui una amenaça a l'existència de les Comunitats. És a la raó del contrast que li temen. La Unió dels Catalans Independentistes pot, perfectament, conviure amb elles i vol conviure-hi. ¿Què podria impedir-ho? Que resistint-se a mirar cap endavant, abandonessin el pla patriòtic i fessin impossible la col·laboració.

La qüestió de la legalitat és el joc perillós de la papallona donant voltes a la flama, on, finalment, s'hi cremarà les ales.

¿S'està arribant al punt aquell que les Comunitats Catalanes facin impossible la col·laboració dels sectors patriòtics?

Un fet. La matinada del 4 d'abril acabava la celebració d'una assemblea de Comunitat Catalana de Mèxic, iniciada el 27 de febrer, sobre la qüestió de la declaració col·lectiva que li fou encomendada pel propi Pi i Sunyer, per tal d'aconseguir la unificació de criteris dels diversos nuclis de catalans, adheritos o simpatitzants, del Consell de Londres. L'esmentada Comunitat no va resoldre, però, aquest problema, considerant que "també es fer feina positiva d'unitat arribar a concretar les diferències", segons preveia en l'editorial del seu portantveu de premsa del mes de Febrer.

D'una manera que no te res de pràctica, impolítica i comprometedora, deixava en mans de Pi i Sunyer el resoldre aquesta qüestió de la legalitat.

Una deducció. L'edició del dia 8 de l'actual del periòdic "La Prensa" de Nova York, publicava aquesta notícia que copiem: "Montevideo. Abril 7.—(A.P.) —Después de dar hospitalidad a dos Congresos de ciudadanos libres de Italia y Alemania, Montevideo se prepara para dar la bienvenida esta semana a los representantes de los grupos españoles republicanos que discutirán la eventual creación de un gobierno libre en España, mientras los españoles de la ciudad celebran el doce aniversario de la República. Los clubs españoles de Montevideo organizaron demostraciones y se espera que miles de personas escuchen los discursos de Martínez Barrio y José Miaja. Representantes de los grupos catalanes y vascos están ya en la ciudad."

(Pasa a la página 2)

Aquesta és l'expressió gràfica del que seria la "SOBIRANIA" de Catalunya i el que significaria el dret de l'AUTODETERMINACIÓ, si triomfessin els LEGALISTES i els MIG-LEGALISTES catalans.

Patriotes!

A impedir-ho.

Als que demanen Rei

Moltes vegades tot observant les manifestacions socials de l'home he sentit remoure esveradament el remat de les meves idees democràtiques amb la visió d'una mena de figura de llop: a veure si l'home, per naturalesa, serà monàrquic i totes les doctrines antagoniques al monarquisme no són més que una superació ideal! És clar que aquesta visió no arrela en mi i la fòragito a cops de fona carregada amb còdols de reflexió.

No, l'home, per naturalesa, no és monàrquic, però si que hi està molt predisposat encara, mentre no s'elevi considerablement el seu grau de civilització espurgant-se de l'esperit, el pòsit de submissió que li ha incrustat un sistema secular rector de la vida en comú.

Aclarim que al parlar de monarquia no ens referim pas només a les enteses pel just valor literari del mot. No són solament monarques els que porten aquest nom oficialment i han estat coronats per dret dinàstic o per elecció. De reis n'hi ha de moltes menes. Deixem córrer els simbolisme i les etiquetes. És més rei, per exemple, un Hitler que un Jordi i són més monàrques els nazis que els membres del partit conservador anglès. La veritable reialesa és el poder personal. "Führer", "Duce" i "Caudillo" són sinònims de "Sa Majestat". I ara deixem aquestes altures odioses i situem

nos al nostre medi, al que en diem democràtic. Trobarem també, la tendència a la idolatria o submissió a un home. La mateixa URSS., crea en la memòria de Lenin el símbol sagrat d'un règim, i no tenint-ne prou encara, necessita encarnar aquest símbol en un vivent, Stalin, el qual és adjectivat amb termes idèntics, de fons, als que rebia el Tzar, i és convertit, de fet, en manador de mandatari que hauria d'ésser. Exposem només el dos extrems, però de l'un a l'altre trobariem tot un corolari d'exemples. A casa nostra mateix, amb Macià, en tenim un. Això pel que fa al conjunt dels estats i de les nacions; però ho trobarem també en totes les fraccions col·lectives. No hi ha partit polític o organització social que no maldi per trobar o per mantenir el seu sobirà, no pas amb l'íntim desig de posseir un executor o ordenador de la voluntat de tots, com exteriorment es manifesta, sinó per sotmetre's a la seva voluntat, per deixar-lo sol.

Els catalans som potser un dels grups ètnics més gelosos de la voluntat col·lectiva, però no estem pas emancipats del sentiment de submissió. Una prova la dona Comunitat Catalana de Mèxic en la seva darrera assemblea. Enlloc de declarar al Consell Nacional de Londres el seu pen-

(Pasa a la página 2)